

Irina IONESCU

O ediție destul de apatică

Mangalia 27–29 august 2004 – a șaptea ediție a **Galei Tânărului Actor – HOP** (eveniment organizat de **UNITER, Ministerul Culturii și Cultelor, Societatea Română de Televiziune – TVR Cultural, Primăria Municipiului Mangalia**), o ediție care a încercat – conform declarațiilor directorului ei artistic, regizorul **Cornel Todea** – „să propună dialogul, să provoace competiția, să caute interpretări, să descopere rezolvări personale, să confirme valori, să declanșeze noi pasiuni pentru teatru, să ocrotească și să motiveze talentul.“

În fapt, o ediție cu foarte mulți concurenți la Secțiunea Individual (motiv pentru care s-a renunțat la proba obligatorie existentă până acum în program), dar și o ediție destul de apatică, cu mult prea puțini actori interesanți și propuneri repertoriale dintre cele mai comune.

Tema Galei și a **Atelierului de mișcare**, condus în acest an de **Florin Fieroiu**, a rămas în continuare – **Alteritatea**; din juriu au făcut parte actrița Dorina Lazăr, criticul de teatru Cristina Modreanu și regizorii Radu Apostol, Cornel Todea și Gelu Colceag (președinte); *Cotidianul Hop* nu a lipsit nici el din peisaj; printre invitați s-au aflat mai mult directori de teatre, decât regizori – deși toți cei prezenți blamau „vocația de bugetar“ a unora... în rest, totul a decurs fără probleme.

Monica FLORESCU și Ioana CALOTĂ

În concurs, s-au prezentat la Secțiunea „**Individual**“ 15 actori, aleși la preselecție de regizorul Cornel Todea și actorul Eusebiu Ștefănescu dintr-un număr inițial de 41 de concurenți:

Turchian Nasurla – *Paznicul de la depozitul de nisip* de D.R. Popescu; a fost la „prima ei ieșire în lume ca actriță“; o ieșire în forță, cu accente comice, dar în același timp convențională și plină de clișee, fără prea multe *pauze de respirație*, fără nuațe, un text *recitat* uniform la care sala nu a reacționat în nici un fel.

Raluca Simona Iani – *Nunțile necesare* după Dumitru Țepeneag, Vlad Zografi și Paulo Coelho; un colaj de texte greu de adus la un numitor dramatic comun; o structură liniară sub forma unei confesiuni; o interpretare destul de agresivă și de provocatoare, dar totodată ritmată și dialoga(n)tă; din cauza emoțiilor – o bâlbâ; sala a reacționat ușor.

Marius Damian – *Netotu* după Isaac Bashevi Singer și Jean-Claude Carrière; **Câștigătorul Premiului pentru cel mai bun actor**; a intrat destul de mult în pielea personajului, s-a confundat cu el și poate chiar cu povestea lui; o poveste cu un oarecare suspans, creat și de interpretarea plină de umor, susținută printr-o mimică bine studiată și gesturi minimale; un personaj credibil, deși prea puțin original și creativ pentru o *Gală a tânărului actor*, emoțiile i-au furat o bâlbâ; s-a bucurat – în schimb – și de aprecierea publicului spectator.

Monica Florescu – Rosie din *Dans lent pe pământul ucigător* de William Hanley; **Câștigătoarea Premiului „Sică Alexandrescu“**, **premiu special al juriului**; s-a aflat pentru a treia oară în concursul de la Mangalia; a prezentat un monolog „în oglindă“, o repetiție a demonstrației pe care urma să o susțină în disperare de cauză pentru a-l convinge pe „El“ să o ia de nevastă; foarte multe probleme, chin și zbulcium, gesturi teatrale, golite de orice sens – potrivite, e drept,

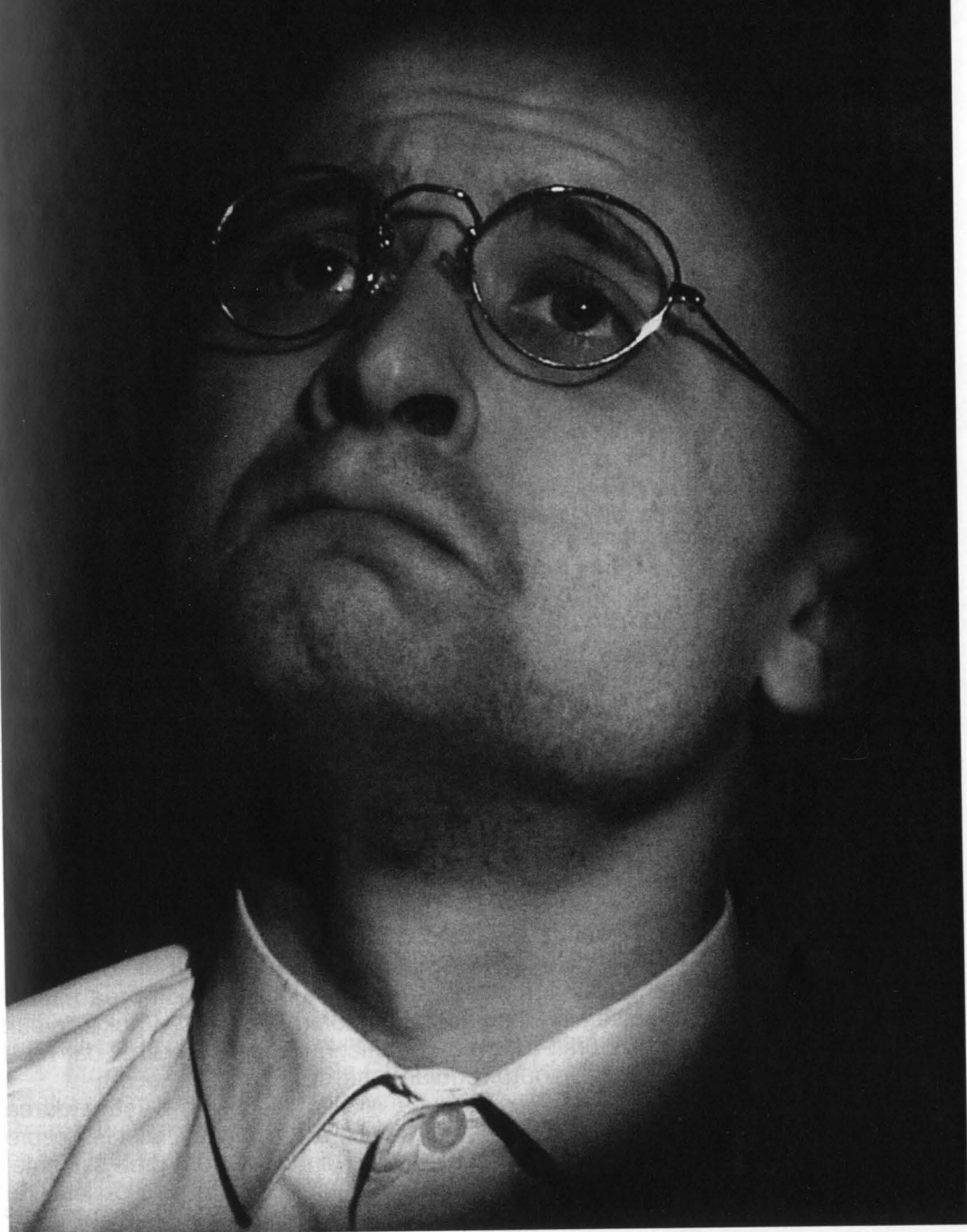
Claudia IMRE

Oana RUSU

Marius DAMIAN

pentru repetiția la care asistam, repetiție programată să aibă loc înaintea actului final; stări psihice dintre cele mai diverse, cu schimbări bruște de registru, ton și ritm; multă energie și reacții pozitive din partea publicului, din când în când.

Rada Ixari – *Ce frumos e în septembrie la Veneția* de Theodor Mazilu; principala calitate – „consider că nu folosesc clișee pe scenă și că încerc să trăiesc momentul“; o prezență „specială“ – teatrală, care știe să se joace cu (semi)tonurile; să dozeze efectul fiecărei replici; să aștepte, să provoace și să folosească reacția publicului; să motiveze în cinsprezece minute alegerea făcută și concluzia textului.

Leonid Doni – *Sinucigașul* de Nikolai Erdman; *foarte modest*, cel mai păgubos defect pe care-l are i se pare faptul că este... „frumos“; a știut să-și aleagă un text foarte bun care l-a ajutat foarte mult: și în interpretare – a avut de unde și cum să *atingă* un anumit moment de maximă tensiune, dar și în relația cu publicul, atent la argumente și la replici; a știut să se folosească și de câteva trucuri regizorale; poate să domine și scena și sala; deși mai are probleme cu dicția.

Anamaria Ghiur – colaj din Nina Cassian, Konstandinos Kavafis, Petre Ispirescu, Renato Giordano, Virgil Tănase !!!; textele cu accente comice și elementele de teatru popular au ajutat-o să obțină o oarecare reacție pozitivă din partea sălii; deși, din cauza avântului prea mare a căzut de foarte multe ori în tonuri patetice; plus o bâlbâ; nu e lipsită de umor și își dorește să joace Carmen Anta din *Ciuta* de V.I. Popa.

Marian Răducu – *O scrisoare de la Zorba* de Nikos Kazantzakis; a făcut greșeala să confunde dramatismul cu suferința apăsătoare; textul a devenit astfel insipid; nu a avut nici un pic de haz; nici un fel de forță care să-l ajute să treacă rampa; nu a știut să-și facă pauzele... *de respirație* – nici pentru el, nici pentru public; și-a colorat – în schimb – recitalul cu un *sirtaki*.

Mihaela Florina Mihai – *File din jurnalul Annei Frank*; joacă candoarea, naivitatea, nevinovăția și foarte multe întrebări interrogative, toate cu ochii larg deschiși și farmecul unui copil răsfățat; toate golite de sens, toate numai gesturi, mișcări, sunete de-a gata; toate făcând apel – de fapt – la memoria afectivă a publicului spectator.

Bogdan Ioan Sărătean – *Un îngrijitor și alți demoni* după Harold Pinter; și-a dorit o poveste interactivă, motiv pentru care a tras de public cât a putut; sala a reacționat foarte puțin; a profitat – în schimb – de firul acțiunii, de interesul pe care l-a generat textul; pentru că nu l-a justificat/susținut în nici un fel, limbajul a devenit mult prea colorat și agresiv pentru un personaj care nu mai știa ce vrea.

Oana Rusu – *Podul* de Jaan Tatte; **Câștigătoarea Premiului „Timică“**, premiu oferit în cadrul Galei HOP de Asociația Master Class și Central Europe Consulting Governement Relations Romania (CECGR); ne-a spus o poveste scrisă de un autor estonian; o poveste care a ajutat-o să se pună în valoare și fizic – și teatral; este, într-adevăr, o prezență teatrală, construită în ideea „alterității“; are umor; face concesii publicului; dar nu are probleme cu expresivitatea corporală.

Mircea Tudosă – *Omul care a văzut moartea* de Victor Eftimiu; a ținut neapărat să dialogheze cu publicul, motiv pentru care a insistat mult prea mult și a chinuit un spectator nevinovat; limbajul destul de colorat a sunat în gol; a folosit un ton patriotard; iar până la sfârșit a devenit patetic; nu a iertat o bâlbâ; dar nu a depășit, totuși, cele cinsprezece minute regulamentare!

Claudia Imre – *Senzația de Nichita*, după Nichita Stănescu; **Câștigătoarea Premiului pentru cea mai bună actriță**; în mod sigur, avem *senzații* diferite despre Nichita; nu îl *simțim* la fel; nu îl înțelegem la fel – poate din cauza vocii prea stridente, poate din cauza unei măști inexpressive întipărite pe figură, poate pentru că forța nu înseamnă țipete, sau poate pentru că, pur și simplu, avem alte versuri preferate; nu ar

trebui să fie o chestiune de gust, sunt lucruri care ar merita și care ar trebui să fie discutate; dar juriul nu își motivează opțiunile; publicul profan, neatent sau cu lipsuri majore, pierde astfel o lecție extrem de utilă despre teatru; o lecție pe care nu aș fi ratat-o.

Gabriel Răuță – Jake din *Minciuna din mine* de Sam Shepard; un dialog cu o „Ea” imaginară pe care a căutat-o cu insistență și o privire pierdută undeva, aproape de linia orizontului, poate chiar și mai departe; s-a jucat cu mai multe personaje și stări, fiind obligat să adapteze foarte mult textul original; nu a ratat nici el o bălbă... mică; s-a aflat pentru a doua și ultima oară la Mangalia; ultima oară – din cauza limitelor impuse de regulament: și-a încheiat formal studiile în anul 2000.

Magda Frunză Țancă – Margareta din *Gaițele* de Alexandru Kirîțescu; un rol extrem greu de adus la scenă deschisă, la reușita căruia simplul aspect fizic nu are cum să fie suficient; priviri în gol sau fixate asupra câte unui spectator, obligat astfel să suporte tirul întrebărilor retorice; abandonare, leșin, zbućium, amenințări, gelozie și răzbunare – fără nici un fel de susținere sau credibilitate.

La Secțiunea „Grup” au concurat cinci spectacole, alese la preselecție de regizorii Liudmila Anton Szekely și Tudor Mărăscu, dintr-un număr inițial de 13 producții:

Diana Fufezan, Ofelia Popii, Pali Vecsei – *Pentru Alejandra* de Alla Graubard, regia Ofelia Popii; un text care se pretinde a fi extrem de actual; un text despre tinerețe, probleme de identitate, sinucidere – asezonat cu muzică de club și prestația unui DJ tipic; un suport șubred pentru cei trei interpreți care nu prea au avut pe ce să se baze și cum să convingă; s-au străduit din plin; deși s-au dovedit mult mai buni și mai pregătiți pentru mișcare, decât pentru text; problemele legate de regie îi depășesc însă cu mult; chiar dacă îi preocupă; cel puțin deocamdată.

Oliviu Cristian Bughiu, Iuliana Crețu, Raluca Simona Iani, Dragoș Ionescu, Cosmin Maxim, Andreea Vizitiu – *Cântăreața cheală* de Eugen Ionescu, regia Dionisie Vitcu; a început destul de bine cu Andreea Vizitiu – cu un oarecare ritm, și o anume prospețime care nu prevesteau nimic din ceea ce avea să urmeze; adică o comedie la care nu s-a schițat nici măcar un zâmbet; un spectacol plat, mai gri și mai întunecat chiar și în comparație cu cenușiul decorurilor; mai negru și mai trist decât fundalul sălii de la Centrul Cultural Mangalia.

Adrian Anghel, Mihai Marinescu, Alexandru Nedelcu, Traian Ștefan Șoimu – *În largul mării* de Slawomir Mrožek, regia Traian Ștefan Șoimu; un text neprelucrat, neanalizat; interpretări extrem de superficiale, bazate pe sensuri primare, aproape tot timpul urlate; greu de spus ce intenții au avut sau ce au vrut să demonstreze; n-am gustat nici umorul brut și nici „cioacele” – multiple; probabil că am pierdut, chiar fără să-mi dau seama, ce era mai important.

Camelia Curuțiu, Cristina Flutur, Cătălin Herlo, Romul Moruțan, Iulia Ursa – *Temă și variațiuni* după I.L. Caragiale, regia Irina Wintze, Cristina Cimbrea, coregrafia Livia Tulbure-Gună; tema: scenă de gelozie și amor între Veta și Chiriac; variațiunile: teatru, film, dans și muzică; teatrul nu a avut nici un haz; filmul era mut și putea fi redus cu ușurință la un singur act, sexual – ce-i drept; dansul a fost ceva mai alert și mai viu – Camelia Curuțiu s-a mișcat și s-a văzut foarte bine; variațiunea muzicală a fost – de fapt – o imitație deloc elaborată a unui spectacol cu tenori celebri și dive supraponderale.

Monica Florescu, Paula Gherghe, Ela Ionescu, Laura Voicu – *Fetele grase câștigă întotdeauna* de Madeleine George, regia Iulia Stănescu; **Câștigătoarele Premiului pentru cel mai bun spectacol**; nu sunt grase deloc; au fost cele mai bune, deși nu nemaipomenite; n-au avut nici un fel de concurență reală; au mers la sigur, într-un fel; au lăsat o impresie bună – în general – și și-au început cariera frumos; restul poate că nici nu mai contează.